

HGGunnink, gehouden te Bunschoten- Spakenburg, 09.04.2023

PASEN

Votum + zegengroet

Gezang 30:4,5

Gebed

Psalm 21:1,2,3

Lezen 1 Korintiërs 15:1-19

Tekst 1 Korintiërs 15:20-22

Psalm 21:4,5,6,7

Bediening van het Woord

Gezang 20:2,3,4,5

GeloofsBelijdenis van Nicea

Gezang 20:6

Gebed

Dienst van de offeranden

Gezang 30:6

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Hoe zouden we leven als er géén opstanding zou zijn?

Als de Heere Jezus níet was opgewekt?

Misschien hebt u daar nog nooit over nagedacht, omdat u zo vanzelfsprekend en vanuit het verleden uitgaat van, 'ja, natúurlijk is de Here Jezus opgewekt! Daar zijn we bij groot geworden. Dat hebben we altijd geleerd. Dat weten we zeker. Klaar!'

Maar toch, probeer het even te beseffen: geen opstanding. Dan was er bijvoorbeeld geen gemeente van Jezus Christus. Dan zat u hier niet. Dan lag Christus Zelf nóg in het graf. Dan had preken en spreken over genade geen zin. Geloven, spreken over je geloof, had geen betekenis.

Dan was er géén vergeving.

Dan zou je bij een graf staan, en zeggen: "dood is dood".

Dan lagen wij nog onder Gods eeuwig oordeel.

**MAAR ZO IS HET NIET!
CHRISTUS ÍS OPGEWEKT!
ECHT!**

Er zijn, we hebben het gelezen in die eerste elf verzen, er zijn getuigen genoeg. Het is niet te ontkennen.

En ik wil u op deze eerste Paasdag, over dat wonderlijke feit, het Woord van God bedienen onder het thema:

De Gezalfde is écht opgewekt!

- 1) dus zullen gelovigen óók opstaan**
- 2) want aan Gods recht is voldaan**
- 3) en zo krijgt Gods genade ruim baan**

1) Dat is zo iets ...! Weg met al dat negatieve! Hij is écht opgewekt!

De gemeente bestaat. Christus leeft. Preken en spreken over genade, dat is heerlijk. Verkondiging, geloven: levensbelangrijk.

Er is verzoening. Een volkomen verzoening van ál ónze zonden.

En bij het graf van een gelovige, houd je vast aan: het is een doorgang, het is een deur naar het eeuwig leven.

D'r is echt geen enkele reden om te twijfelen.

Maar wij zijn mensen. En hoe makkelijk ontstaat er niet, soms, een enkele keer, misschien langer, hoe makkelijk is er bij ons tóch niet sprake van, soms twijfel.

Ja en dan weer, 1 Korinthe 15. Er is **geen** reden om te twijfelen.

Er is helemaal geen reden om satan te volgen en de opstanding te ontkennen.

Deze zekerheid, als u ooit in het oosten van Europa geweest bent, op de Paasdag, dan zou u gehoord hebben hoe de gelovigen daar elkaar begroeten met: "de Heer is waarlijk opgestaan". En dan knikken ze elkaar toe van, 'en zo is het!'

En misschien zegt de andere wel van, "amen! Inderdaad, de Heer is waarlijk opgestaan".

Paulus schrijft: 'Christus is echt opgestaan.'

En dan gebruikt hij heel bewust die titel 'Christus'. De Gezalfde. De Man met de opdracht.

Hij werd niet voor Zichzelf in Bethlehém geboren.

Hij kwam -en dat was al van eeuwigheid bepaald in die vreederaad-, Hij kwam voor Zijn volk. Hij kwam om de Zijnen van hun zonden te redden.

En dat redden houdt niet op bij "het is volbracht!", 'opdracht uitgevoerd!'

Nee, dan, en van daaruit gaat het reddingswerk verder, móet het verder gaan.

Zeker je kunt zeggen, dat is het punt van die verzoening. Golgotha.

Maar die verzoening door voldoening moet immers gevolgen krijgen.

In Jeruzalem en omstreken. In Korinthe, en andere plaatsen.

In (*plaatsnaam* ...) en omgeving.

Daarvoor is de Gezalfde opgewekt. Weer levend gemaakt uit de doden.

Levend gemaakt door God Zelf. Die volmaakt tevreden was over alle gehoorzaamheid van Zijn Zoon. En over dat geheel van het lijden, en het lijden, en het lijden tot en met het sterven.

God Die verder ging. Met het oog op al die mensen voor wie Christus Middelaar, Redder wil zijn.

Redder ook op het punt van: Hij leeft, maar Hij is de Eérste van die gelovigen die ontslapen, die gestorven zijn.

De Eerste, namelijk de Belangrijkste.

Want Hij heeft op eígen kracht de dood overwonnen.

Hij is de Eerste Die leefde, en niet weer stierf zoals die anderen.

't Is altijd, als je erover nadenkt, heel wonderlijk geweest.

Die anderen die terugkeerden in het leven, maar die toch op een bepaald moment later weer begraven moesten worden, na hun sterven.

Het dochtertje van Jairus. Die jongeman daar in de buurt van Naïn. Lazarus.

Hij is de Eerste van een hele lange rij.

Wij zien die rijen wel eens bij een begrafenis van een belangrijk iemand.

Dan wordt er gesproken over het afscheid nemen van zo iemand. En dan gaan er lange rijen langs de baar, soms dagenlang.

Maar Hij is de Eerste van een rij die nog veel en veel langer is.

Deze rij is onafzienbaar. Want daar horen álle gestorven gelovigen bij.

Hoeveel dat er geweest zijn in Korinthe weten we niet.

Maar wij kennen de gestorven gelovigen hier in (*plaatsnaam ...*) en omgeving. En dan weten we al van, als we even terugkijken in de geschiedenis, van een hele lange rij.

Want, broeders en zusters, de Gezalfde leeft!

En zij, die gestorvenen, zullen leven!

Het is écht, écht waar!

Als je staat bij het graf van iemand, die in z'n leven leefde met de Heere, dan vergis je je niet als op de grafsteen staat: 'in de verwachting van de opstanding'.

En ook, al is er bar weinig of niks over van zo'n gelovige, denk maar aan een bomaanslag, of denk maar aan al zoveel jaar in het graf, dan nóg is er die zekerheid. Hij de Eerste. Maar de gelovige komt echt achter Hem aan. Op Gods tijd.

Daarom schrijft de apostel met veel nadruk, dat je zonder Hém, zonder die levende Christus, de ellendigste, de beklagenswaardigste mens bent die bestaat.

Maar mét Hem, gelóvend in Hem, ben je zeker van de kracht van Zijn opstanding, waardoor, zegt de gelovige: "ik ook zál opstaan".

Wie ontsliepen in Gods Zoon, zúllen opstaan in victorie.

En als wij staan bij een graf, dan zien we daar niks van.

En dan kan het je soms aangrijpen. Want de dood is een vijand.

Maar dan is daar het Woord van de Heere: Hij de Eerste. En de rest die volgt.

2) De Gezalfde is écht opgewekt, dat is het tweede, want aan het recht van God is voldaan.

Gemeente, broeders en zusters, oud tot en met jong, gasten, als het gaat over sterven, dan moet je altijd terug naar het begin.

De dood die is er door, die is er vanwege een mens.

Adam heeft de dood onze wereld binnengehaald.

Het was zonneklaar.

“Als je tegen Mij in opstand komt”, had de Heere gezegd, “en je eigen gang gaat door naar satan te luisteren, dan zul je zeker sterven!”

En zo is de dood gekomen. En gebleven.

Elk mens, ook zoals u hier zit, zoals jij hier zit, elk mens leeft, en kan weten: ik zal ook sterven. Of, de Heere Jezus komt eerder terug.

Maar bij geen enkel graf kun je om die opstandige mens heen.

Niemand kan om Adam heen, om zo te zeggen. En niemand kan om zichzelf heen, als nakomeling van Adam. Aan hem verbonden. Als leden van het menselijk geslacht, dat bij hem is begonnen.

We kunnen het elke dag merken, maar helemaal bij het sterven, bij de dood, hoe ernstig de gevolgen van de eerste opstand zijn.

Een mensheid, schuldig, in Adam, schuldig voor God.

En dan zegt Paulus tegen de Korintiërs, en dan zegt Paulus tegen u: “als er niet meer te zeggen zou zijn, dan waren we inderdaad de beklagenswaardigste van alle mensen.

Maar omdat de Gezalfde LEEFT, is er meer te zeggen!”

Door een mens de dood.

Ook door een Mens de opstanding!

Er staat in vers 21 niet maar: dood tegenover leven.

Er staat: ‘weer levendmaking’, opstanding.

De dood blijft zolang de Heere Christus niet is teruggekomen.

Maar uw Middelaar, onze Heere, Jezus de Gezalfde, die Man met die opdracht, Hij was een echt en een rechtvaardig Mens. En Hij moest sterven omdat de mens gezondigd had. En daarom moest sterven.

U kent dat vanuit de Catechismus ZONDAG 5 en 6.

Als God kon hij niet sterven, maar als Mens wel.

Maar Hij die ook méér is dan een mens, HIJ heeft het van de dood gewonnen!

Dat allerzwaarste oordeel, die toorn van God, die als het ware samengebald is in die drie uren absolute eenzaamheid.

Terwijl Zijn Vader in de hemel, op een voor ons onbegrijpelijke, maar voor Hem heel nadrukkelijke manier liet merken: ‘nu ben jij Mijn Zoon beladen met die schuld die voor de mensen niet te betalen is. Ik wil met jou niet meer te maken hebben!’.

Dat allerzwaarste oordeel heeft Hij ondergaan. En zo voldeed Hij aan het recht van God.

Ook de tweede Adam stierf. Opdat de eerste zou mogen en kunnen leven.

En na die eerste zo heel velen.

Want, de derde dag stond Hij, de Vorst, weer op!

Dat heeft, broeders en zusters, voor iedereen die op Hem vertrouwt de grootste betekenis.

De Gezalfde is opgewekt!

Het kan best zijn, dat je, als je te maken krijgt met sterven en met begraven, dat je dat dan niet ogenblikkelijk, of misschien ook langer, het kan best zijn dat je dat niet voor de aandacht krijgt.

Verdriet kan zo hevig zijn bij het sterven, dat ook voor ons alles donker lijkt.

Maar toch, hoe diep ons verdriet ook kan zijn bij sterven, als een gelovige sterft, is er áltijd meer te zeggen dan alleen wat er te zeggen valt in het verdriet.

Als je bijvoorbeeld met een kind of een jongere eens rondloopt op de begraafplaats, op het kerkhof, dan lees je allerlei namen.

Je leest, vooral in een streek waar al eeuwenlang de kerk is, je leest ook vaak teksten.

Toen wij klein waren nam mijn vader ons één of twee keer in het jaar mee, en dan liepen we de begraafplaats over.

En dat was, ja, toen je jong was, ook wel wat vreemd.

Maar, je zag namen van mensen die kende je. "O ja, dat was vorig jaar". En: "moet je daar eens kijken, dat is de opa van die jongen die bij mij in de klas zit".

En zo ging dat verder.

Maar waarom liepen wij daar?

Dat was vooral om dan na afloop uit te komen bij 1 Korintiërs 15: de dood heeft voor de gelovige NIET het laatste woord!

En in het verdriet van allen die achterblijven, mogen we vasthouden aan die troost van 1 Korintiërs 15.

En dat hoofdstuk dat leert ons niet alleen maar te kijken naar die grafstenen, en naar wat er op geschreven staat.

Maar dat hoofdstuk leert ons, juist op zo'n kerkhof, omhóóg te kijken, waar Christus is, Die LEEFT!

En die in de hemel aan het werk is. En garant staat voor de opstanding van de Zijnen!

En ook dat is weer zoiets. Er is hier nog niemand die ooit een opstanding heeft meegemaakt.

Je hoort kinderen wel eens zeggen: "ik wou dat wel eens zien".

Ja, dan zeggen papa en mama: "dat zal niet gebeuren kind. Tenminste, voorlopig nog niet. Als het zover is, ja, dán zul je het zien!"

Maar niemand die het meemaakt.

En toch, het beloftewoord van God Die niet liegt.

De Gezalfde, Hij leeft en Hij werkt verder in de hemel.

En tegen alles in, want je ziet het niet, en de omgeving die zegt met enige regelmaat, dat het de grootste onzin is die bestaat, want 'het kan helemaal niet'.

Tegen alles in, mag u bidden om het werk van de Geest, zodat u zich blijft houden aan dat Woord van God: Christus staat garant voor de opstanding van de Zijnen!

Uitverkoren kerk van God, wil voor satans macht niet beven! Ook úw morgenstond breekt aan! Want Sions Vorst, de tweede Adam, Hij is opgestaan!

3) Tenslotte. **De Gezalfde is opgewekt, en zo krijgt de genade van God ruim**

baan. Eigenlijk is het laatste vers in onze tekst, nog eens een keer een herhaling van wat de apostel al geschreven heeft.

Nog een keer hetzelfde, en u weet, als er in de Bijbel twee keer achter elkaar hetzelfde staat, dan gaat dat altijd om dingen die de Heere belangrijk voor ons vindt.

Adam is het hoofd van de hele mensheid. Elk mens op deze aarde is aan Adam verbonden.

Genesis 1, 2 en 3 hebben ook álles met de opstanding te maken.

Daarom is het zo belangrijk om vast te houden aan die eerste drie hoofdstukken van het Woord van God, als de ABSOLUTE waarheid!

God, de Schepper, in zes dagen.

De mens in opstand, met alle gevolgen daarvan.

Gods wonderlijke genade, als Hij spreekt over strijd, én overwinning!

Voor iedereen komt het sterven. Het kan ziekte zijn. Het kan een ongeluk wezen. Het kan een aanslag zijn, noem maar op.

Ook de gelovigen, en het gaat in onze tekst alleen maar, als er staat, 'allen die in Christen zijn', dan gaat het over alle gelóvigen die in Christus zijn.

Ook de gelovigen ondervinden die keiharde werkelijkheid.

Er is geen plek op deze aarde, geen plaats, geen woonplaats waar ook niet een begraafplaats bij is.

Overal.

En dan verzorgen wij hier onze begraafplaatsen. En dan is de groei in de tropen zo ontzettend snel, dat je na een jaar al niet eens meer goed kunt zien waar het graf lag.

Overal wordt begraven.

En dan tóch, in verbondenheid met die Gezalfde Die leeft, broeder zijn zusters, tóch zullen in verbondenheid met Hem ook de gelovigen léven.

'Nieuwe tijden vangen aan!'

Laat u niet te pakken nemen door de satan.

Wees niet eigenwijs met het denken van, 'ja ..., nou ..., maar ..., misschien ..., als ...'

'Nieuwe tijden vangen aan. God is scheppend opgestaan.' Leven tot in eeuwigheid.

Als je jong bent, dan denk je niet zo vaak aan het sterven.

Nee, maar je wordt er wel mee geconfronteerd, een opa, een oma. Misschien zelfs een klasgenoot een keer.

We weten het, het is onvermijdelijk.

Die gruwelijke vijand die komt.

Maar dat onvermijdelijke sterven, wordt voor wie in de Gezalfde Jezus gelooft, en dat is dan ook meteen de diepste ernst, want het geldt ook alléén maar, wie in Hem gelooft!

En dus wordt het u vanmiddag ook op het hart gebonden: geloof in Hem! Vertrouw op Hem en leef!

Dat onvermijdelijke vijandige sterven, wordt voor wie in Hem gelooft, en of dat nou is in Syrië, of in Somalië, of in Indonesië, of in Oekraïne, of in het verzorgingshuis, of in het ziekenhuis, of thuis, of onderweg, dat onvermijdelijke sterven, wordt voor die gelóvige even onvermijdelijk vast en zeker gegarandeerd LEVEN!

Leven met Christus!

Paulus: 'het is mij verreweg het beste met Christus te zijn!
Ja, het zou voor jullie misschien nog beter zijn, dat ik blijf.
Maar ik verlang er zo naar om mijn Heiland te ontmoeten.'

Dat is soms ook zo moeilijk.

Bidt u, bid jij om dat verlangen?

Niet maar: sterven om van een boel ellende af te zijn.

Nee: sterven, en dan dat heerlijke van: 'ik mag naar mijn Redder toe'.

HIJ die álles voor mij over had.

Het is immers Goede Vrijdag geweest!

HIJ, met Hem mag ik leven. Verheerlijkt. Eeuwig.

AMEN